

Titel: BREV TIL: Vibeke Hjelmslev FRA: Gunnar Bech (1970-04-08)

Citation: "BREV TIL: Vibeke Hjelmslev FRA: Gunnar Bech (1970-04-08)", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 1. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_021-shoot-workidacc-1992_0005_021_Bech_0020/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

1-4-70

19/4

Kære fru Hjelmslev,

Hjertelig tak for Deres såre venlige
lykønskningsskriv, som jeg har glædet mig
meget over.

Som De sikkert ved, har jeg følt mig
nødset til at opgive professoratet efter
Deres mand. Jeg tiltrådte det i sin tid
ikke efter eget udtalt ønske, og det
skete med stor betænkelighed, men op-
gaven forekom mig naturligvis særdeles
spændende og tillokkende, og jeg havde en
del ideer om positive forehavender,
som jeg mente at kunne realisere i pro-
fessoratet i sammenlignende sprogviden-
skab, men jeg ikke så nogen mulighe-
der for disse projekter i mit oprindelige
en led.

De betænkkeligheder, jeg nærede ved min tiltræden, var selvfølgelig først og fremmest af faglig art, idet der jo til embedet knytter sig rige traditioner, og jeg følte mig ikke alt for sikker på, at jeg havde kræfter til at fortsætte det på en værdig måde.

Hvad der fik mig til at kapitulere, var imidlertid af helt anden art.

Fra første færd var der kollegiale betragtninger. Dem håbede jeg at kunne overvinde ved selv konsekvent at udvise, hvad der efter mine begreber er en korrekt kollegial adfærd. Men efterhånden blev det mig mere og mere klart, at jeg aldrig ville oppe at varetage det professorat, man havde overdraget mig, i den grad, som for mig måtte være en

congnitio sine qua non.

Da så dertil i 1968 kom stædenterse-
volterne, som heller ikke gik uden om
mig - og Peter Jørgensen netop på det
tidspunkt forlod professoratet i germanisk
filologi (således at der åbnede sig en
retrætmulighed for mig) - gav jeg
op. Når man hverken fra siden eller fra
heden kan slippe for vinteret assistance
til sin embedsførelse, forekommer mælti-
hederne for at få noget ordentligt ud af
en i forvejen også af andre grunde van-
skelig post for ringe.

Når jeg til sidst gav mig, skyldes det
ydermere, at en meget stor del af mine
kræfter har været - og er - bændlast ved
sygdom. Jeg skal naturligvis ikke under-
holde Dem detaillert med denne sag, det

værste har været et markant reduceret syn og en formidabel træthed. Dette har stået på næsten hele min tid i det sammenlignende professorat samt i tiden efter det. Utallige lægekonsultationer og langstrakte hospitalsophold har egentlig ikke ført til nogen verdens ting.

Først på det allersidste er der sket en diagnose, og heldigvis på en skavank, over for hvilken der skulle være visse behandlingsmuligheder. Den sidste måned har jeg været indlagt på Bispebjergs neurologiske afdeling, hvor jeg er blevet underkastet en serie undersøgelser. Den sidste en (højt ubehagelig) såkaldt hjernebiopsi (som foregår ved et indgreb i selve hjernen) afstedkom omsider en klar diagnose. Hvad jeg har fejlet, er en ence-

phalitis (hjernebetændelse), som nu har
passeret sit egt. såkaldt aktive stadium,
således at min nuværende sygdomstil-
stand må betegnes som følgerne af en en-
cephalit. Skønt sygdommen i sin aktive
form altså er overstået, mener sag-
kendskaben at kunne opnå visse fordele
ved et præparat - som jeg derfor nu siden
i forgæves indtager. Om der kan opnås nogen
egt. bedring eller kun, at den destruktive
proces hæmmes eller standses, vides ikke.

Undskyld, kære fru Hjelmlev, denne
alt for langstrakte egocentriske snak.
Når jeg så indgående har skrevet om,
hved den primært må kaldes min sag,
er det, fordi jeg har ønsket, at De skulle
have mulighed for at forstå, hvorfor
jeg har kapitulert på en post, hvis vi -

dere skæbne temmeligt kan være den lige-
gyldig, og hvorfor De i årevis intet har
hørt fra mig.

At jeg har måttet opgive det omhandlede
professorat er uden sammenligning den
bitreste skuffelse i min universitetsløbe-
bane. Og mens jeg ingenlunde er sikker på,
at jeg, hvis jeg havde fået rimelige betin-
gelser for mit virke, kunne have udfol-
det det på et niveau, som der så at sige
er ~~en~~ tradition for, så er jeg temmelig
sikker på, at man efter mit "fald" ikke
kan opnå en tidligere succession.

Jeg håber inderligt, at De personligt
har det godt. Jeg erindrer med taknem-
lighed talrige besøg, jeg har aflagt i Deres
hjem, deraf også et kort efter, at jeg

var tiltrædt som professor i sammenlig-
nende sprogvidenskab. Jeg håber meget,
at mit helbred inden for længe vil
tillade mig at gengælde Deres gæstfrihed,
som jeg altid har skattet meget højt.

7 november 1969 giftede jeg mig
pigen. Fra d. 15. d. er min adresse
Østerbrogade 150, 2. sal tv,
2160 Kbh. Ø. tlf. Trix 8382

Med de allerbestigste hilsener
Deres hengivne

Gunnar Beck